

تاریخ	۲۲
آبان	
۱۴۰۳	
سه شنبه	

هر شماره؛ معرفی یک بیماری و پیشگیری

و درمان آن

این شماره: تشنج و صرع

سلامت

صفحه	۶
شماره	
۴۰۶۱	
سال	
سی ام	

فرق بین تشنج و صرع چیست؟

سایت درمانکده می نویسد: زمانی که نورون‌های مغزی دست به تخلیه شدید و غیرطبیعی الکتریکی می‌زنند تشنج اتفاق می‌افتد. تشنج در یک تقسیم‌بندی کلی به دو نوع تشنج‌های علت‌دار و تشنج‌های بدون علت تقسیم می‌شود. اگر علت این تخلیه الکتریکی نامشخص باشد و تشنج به صورت تکرار شونده اتفاق بیفتد با نام صرع شناخته می‌شود. حدود یک درصد از کودکان از بدو تولد تا سن ۱۴ سالگی به بیماری صرع مبتلا می‌شوند. بیماری صرع را به غیر از مشاهده حمله غش باید از طریق معاینه دقیق و تصویربرداری مغزی تشخیص داد و آن را با دیگر انواع حمله‌های تشنج اشتباه نگرفت.

آیا تشنج در کودکان درمان می‌شود؟

برای درمان تشنج‌های علت‌دار باید ابتدا علت تشنج را پیدا کرد و با توجه به نوع تشنج و علت پدیدآورنده آن از داروهایی که توسط دکتر متخصص تجویز می‌شود استفاده کرد. اما اگر تشنج از نوع ناشناخته باشد، باید ابتدا در یک یا چند مرحله از مغز کودک تصویربرداری انجام داد. دکتر فوق متخصص مغز و اعصاب با مشاهده ام‌آر‌آی بیمار و با شنیدن شرح حال او و سابقه خانوادگی‌اش و پس از گذراندن اقدامات تشخیصی و تکمیل پرونده بیمار دست به تجویز دارو می‌زند.

داروی یک بیمار صرع با توجه به نوع تشنج‌هایش، نوار مغزی بیمار، سن و جنس بیمار تجویز می‌شود. تشخیص اشتباه نوع تشنج و استفاده نادرست از دارو ممکن است تشنج را شدیدتر کند. پزشک تلاش می‌کند با تجویز دوز مشخصی از داروها بهترین فایده را در برابر کمترین عارضه پیش روی بیمار قرار دهد. متخصصان معتقد هستند که درمان بیماری صرع با توجه به پیشرفت‌های پزشکی تا درصد بالایی امکان‌پذیر است اما پروسه زمان‌بری است و احتمال نتیجه گرفتن از دارو در زمان کوتاه کم است و خانواده‌ها باید در درمان کودکان صبور باشند.

آیا احتمال بازگشت تشنج‌ها بعد از درمان وجود دارد؟

زمانی که بیمار مدت ۲ سال را بدون هیچ گونه تشنجی سپری کند می‌توان شروع به کاهش داروهای مصرفی او کرد. حداقل طول دوره درمان بیماری صرع بین دو تا ۵ سال است و بعد از گذشت این زمان و در صورتی که نوار مغزی بیمار در حالت طبیعی باشد می‌توان از درمان بیمار مطمئن شد.

با مصرف داروی مناسب و رعایت دستورات پزشکی بیشتر از ۵۰ درصد از افرادی که دچار تشنج می‌شوند درمان می‌شوند و می‌توانند به مرور زمان داروهایشان را قطع کنند بدون آن که نگران بازگشت تشنج‌ها باشند. این بیماران بعد از درمان و حتی در زمان مصرف دارو و کنترل تشنجشان هیچ محدودیتی برای زندگی روزمره خود

نخواهند داشت. اما ۲۰ درصد از کودکان مبتلا به صرع ممکن است بیماری‌شان با دارو کنترل نشود و در اصطلاح پزشکی دچار صرع مقاوم به درمان شوند. در موارد اندکی (حدود ۲ تا ۱۸ درصد) بیماران مقاوم به درمان ممکن است با مرگ ناگهانی در اثر صرع مواجه شوند. این مرگ ناگهانی که با نام SUDEP شناخته می‌شود ممکن است ناشی از اختلالات تنفسی یا قلبی باشد. SUDEP مخفف حروف اول Sudden Unexpected Death in Epilepsy به معنای مرگ غیرمنتظره ناگهانی در اثر صرع است. درصد کمی از بیماران درمان یافته، ممکن است بعد از گذشت زمانی دوباره دچار تشنج شوند. در این حالت با تعویض دارو و یا تکرار درمان احتمال بهبود مجدد بسیار بالا است.

بیماران مبتلا به تشنج چه ممنوعیت‌هایی دارند؟

بیماران مبتلا به تشنج در صورتی که تحت درمان باشند و تشنج آن‌ها با دارو کنترل شده باشد هیچ محدودیتی در زندگی روزمره خود ندارند.

این کودکان می‌توانند مانند بقی کودکان به فعالیت‌های درسی خود بپردازند. همچنین انجام فعالیت‌های ورزشی نیز برای این کودکان بلا مانع است. ولی با این حال بهتر است این کودکان از شنا کردن در دریا بپرهیزند و برای شنا در استخر نیز یک همراه با خود داشته باشند و یا شرایط خود را برای نجات غریق مستقر در استخر توضیح بدهند. ولی اگر بیماری این کودکان هنوز تحت کنترل قرار نگرفته و از آخرین تشنجشان کمتر از سه ماه گذشته است شنا در استخر نیز به آن‌ها توصیه نمی‌شود.

از لحاظ غذایی این کودکان ممنوعیت خاصی ندارند مگر اینکه در شرح حال بیمار حساسیت به یک ماده غذایی ذکر شده باشد و کودک با مصرف آن دچار تشنج شود.

فرماندهی انتظامی استان فارس
معاونت فرهنگی و اجتماعی

اداره مشاوره و مددکاری اجتماعی
سامانه صدای مشاور ۰۹۶۵۸۰

کارهایی که انجام دادن شون برای

افراد دارای اضطراب سخته:

خرج کردن، حتی برای چیز هایی که لازم دارن، چون اضطراب باعث میشه مدام به فکر آینده باشن.

حرف زدن در گروه یا جمع؛ چون اونهارو در مرکز توجه قرار میده

از خونه بیرون رفتن بدون تلفن همراه؛ چون می ترسن اتفاق بدی بیفته و نتونن به کسی خبر بدن

صحبت کردن درباره نیازهای شان با دیگران؛ چون فکر می کنن که بقیه ممکنه قضاوتشون کنن

مراجعه به دکتر یا دندانپزشک؛ چون اضطراب باعث میشه فرد از موقعیت های تهدید آمیز دوری کنه و اینها برای فرد در این دسته قرار می گیرن

مرکز مشاوره معاونت فرهنگی و اجتماعی فرماندهی انتظامی استان فارس

آدرس: استان فارس - شیراز پل حر - روبروی کلاتری ۱۱ ازند

۰۷۱۳۲۲۲۲۷۰۰۶

بیماری صرع چیست؟

از انواع صرع را با ژن‌های خاصی مرتبط دانسته‌اند، اما برای اغلب افراد، ژن‌ها تنها بخشی از علت صرع هستند. ژن‌های خاصی فرد را به شرایط محیطی که تشنج را تحریک می‌کند، حساس‌تر می‌کنند.

سابقه‌ی خانوادگی: اگر سابقه خانوادگی صرع وجود داشته‌باشد، فرد ممکن است در ریسک بیشتری برای ابتلا به اختلالات تشنجی دارا باشد.

راه های تشخیص بیماری صرع کدامند؟

برای تشخیص این بیماری، متخصص نورولوژی در مورد علائم و نشانه‌های بیمار می‌پرسد و معاینه می‌کند و تست‌های متعدد انجام می‌دهد تا صرع را تشخیص دهد و علت تشنج‌ها را مشخص کند.

۱. معاینه

معاینه نورولوژیک: پزشک، عملکرد ذهنی، توانایی حرکتی و رفتاری و سایر حوزه‌ها را برای تشخیص بیماری و تعیین نوع صرع بررسی می‌کند.

۲. آزمایش

تست‌های خون: برای بررسی علائم عفونت، مشکلات ژنتیکی و سایر مسائلی که ممکن است با ابتلا به صرع مرتبط باشند، انجام می‌شود. برخی از تست‌ها برای تعیین اتفاقات غیرطبیعی در مغز انجام می‌شوند:

۳. تصویربرداری

سی تی اسکن: این وسیله از اشعه X برای تهیه تصاویر مقطعی از مغز استفاده می‌کند. سی‌تی‌اسکن اتفاقات غیرطبیعی در مغز را که ممکن است باعث صرع شوند، مانند تومورها، خونریزی و کیست، نشان می‌دهد.

ام آر آی: این وسیله از امواج مغناطیسی و رادیویی برای تهیه تصاویر با جزئیات از مغز استفاده می‌کند.

ام آر آی عملکردی (fMRI): این روش تشخیصی تغییرات جریان خون به هنگام کار کردن بخش خاصی از مغز را اندازه می‌گیرد. از این تست پیش از عمل جراحی برای جلوگیری از آسیب به مناطق عملکردی خاص مانند منطقه مربوط به صحبت کردن و حرکت کردن، استفاده می‌کنند.

پت اسکن (PET): در این روش مقدار کمی ماده رادیواکتیو به سیاهرگ تزریق می‌شود تا برای دیدن مناطق فعال مغز و تعیین بخش‌های غیرطبیعی کمک‌کننده باشد.

اسپکت (SPECT): این روش در صورتی استفاده می‌شود که با استفاده از ام آر آی و EEG منطقه دقیق شروع تشنج در مغز مشخص نشود. این روش از مواد رادیواکتیو استفاده می‌کند اما یک نقشه سه بعدی با جزئیات از فعالیت جریان خون در مغز در هنگام تشنج ایجاد می‌کند.

۴. سایر راه های تشخیصی صرع

الکتروانسفالوگرام (نوار مغز) EEG: این تست رایج‌ترین تست برای تشخیص صرع است. در این تست الکترودهایی به جمجمه وصل می‌شوند و فعالیت الکتریکی مغز را ثبت می‌کنند. اگر فرد دچار صرع باشد تغییر در الگوی طبیعی امواج مغزی او رایج است حتی هنگامی که تشنج ندارد. پزشک ممکن است بیمار را هنگام انجام EEG از طریق تحت نظر بگیرد تا زمان‌هایی که دچار تشنج می‌شود را ضبط کند. ضبط کردن تشنج‌ها به تعیین نوع آن و رد سایر بیماری‌ها کمک می‌کند.

تست‌های عصبی-روانشناختی: در این تست‌ها پزشکان توانایی‌های فکر کردن، حافظه و تکلم بیمار را آزمایش می‌کنند. نتایج این آزمایش به تعیین منطقه درگیر در مغز کمک می‌کند.

چه بیماری هایی با صرع اشتباه گرفته می شوند؟

علائم مربوط به بیماری‌های زیر ممکن است با صرع اشتباه گرفته شوند: تب بالا یا علائم شبه تشنج غش کردن

نارکولپسی (حملات خواب طی روز)

کاتاپلکسی (حملات ضعف شدید عضلانی)

اختلالات خواب

کابوس‌ها

حملات پانیک

تشنج‌های سایکوتونیک (ناشی از بیماری‌های روانی).

عوارض بیماری صرع چیست؟

بیماری صرع می‌تواند عوارض بسیاری را برای بیماری مبتلا به آن ایجاد کند. برخی از این عوارض شامل موارد زیر هستند: فرد ممکن است در یادگیری یا مشکل مواجه شود.

در صورتیکه هنگام غذاخوردن یا نوشیدن چیزی فرد به حمله و تشنج دچار شود، ممکن است که مواد خوراکی را به داخل ریه‌های خود تنفس کند. این حالت اسپیراسیون نامیده می‌شود که می‌تواند باعث پنومونی یا عفونت ریه‌ها شود. عارضه‌ی بسیار خطرناکی است و می‌تواند مشکل‌ساز باشد.

هنگامی که فرد به تشنج دچار می‌شود، ممکن است که بیفتند و متوجه چیزی نشوند. این حادثه می‌تواند آسیب‌های جبران‌ناپذیری را به بدن فرد وارد کند.

آسیب‌های دائمی به مغز یکی از این عوارض هستند.

داروهای که فرد برای درمان و کنترل صرع استفاده می‌کند، می‌توانند عوارض جانبی زیادی را به بار آورند.

آیا بیماری صرع خطرناک است؟

این بیماری یکی از بیماری‌های خطرناک است، اگر تحت کنترل قرار نگیرد. صرعی که تحت کنترل باشد چندان خطری ایجاد نمی‌کند. یکی از خطرات جدی بیماری صرع تشنج‌های گاه و بی‌گاه در آن هستند. همچنین ممکن است که عوارضی بر روی مغز باقی بماند که درمان آنها ممکن نباشد.

سایت دکتر تو می نویسد: بیماری صرع اختلالی در سیستم عصبی مرکزی است که در آن مغز فعالیت غیرطبیعی دارد و باعث تشنج یا دوره‌هایی از رفتارهای غیرطبیعی، حس‌های غیرطبیعی و گاهی ازدست‌دادن هوشیاری می‌شود. افرادی که مبتلا به صرع هستند، به علت افزایش فعالیت الکتریکی مغز که منجر به اختلال در سیستم پیام‌رسانی میان سلول‌های مغزی می‌شود، تشنج‌های مکرر را تجربه می‌کنند. با اینکه علائم تشنج ممکن است هر قسمتی از بدن را درگیر کند، اختلالات الکتریکی مربوط به همه‌ی آنها در مغز اتفاق‌می‌افتد. محل اختلالات الکتریکی، نحوه گسترش آن، مقداری از مغز که تحت تاثیر قرار می‌گیرد و مدت زمانی که طول می‌کشد، در تعریف نوع تشنج و تاثیر آن بر فرد نقش مهمی دارند.

برای تشخیص و درمان صرع باید به متخصص مغز و اعصاب مراجعه کنید.

بیماری صرع چیست؟

احتمالا از خود می‌پرسید که صرع یعنی چی! هر فردی ممکن است دچار صرع شود. صرع می‌تواند همه‌ی نژادها و هر دو جنسیت را مبتلا کند. البته اگر فردی یک بار دچار تشنج شود به معنای ابتلا به صرع نیست، برای تشخیص صرع لازم است فرد حداقل دو تشنج بدون تحریک و علت مشخص داشته‌باشد، یعنی ناشی از علل پزشکی قابل درمانی مانند محرومیت از الکل یا قند خون بسیار پایین نباشند.

نشانه ها و علائم صرع چیست؟

علائم اصلی صرع تشنج است. با توجه به اینکه صرع با فعالیت غیرطبیعی مغز ایجاد می‌شود، انواع تشنج‌ها ممکن است هر فرآیندی که مغز در آن دخیل است را تحت تاثیر قرار دهد. علائم و نشانه‌های تشنج می‌تواند شامل موارد زیر باشند:

گچی موقت

حملات خیره شدن

حرکات ناگهانی غیرقابل کنترل در بازو یا پاها

ازدست‌دادن هوشیاری یا توجه

علائم روانی مانند ترس و اضطراب.

علائم صرع خفیف چیست؟

علائم صرع خفیف شامل مواردی هستند که در آن فرد با تشنج مواجه می‌شود، اما در تمام طول تشنج هوشیار است و متوجه تشنج می‌شود. معمولا بعد از این تشنج‌ها فرد قبل از آن را به خاطر می‌آورد و هوشیاری او کامل است. این تشنج‌ها معمولا ناشناخته باقی می‌مانند تا زمانی که تشنج‌های شدیدتر رخ دهند. زمانی که موارد شدیدتر رخ می‌دهند، بیمار متوجه بیماری می‌شود و برای درمان آن اقدام می‌کند.

با دیدن علائم صرع به چه دکتری مراجعه کنیم؟

در صورتیکه با علائم بیماری صرع مواجه شدید، نگران نباشید! بهتر است که به دکتر مراجعه کنید تا با تشنج‌ها مواجهه نشوید و بیماری صرع را تحت کنترل داشته‌باشید. برای تشخیص و درمان بیماری صرع باید به دکتر مغز و اعصاب مراجعه کنید. دکتر مغز و اعصاب به بررسی علائم صرع در شما می‌پردازد و برای درمان بیماری برای شما یک روش درمانی مناسب در نظر می‌گیرد. البته اگر علائم صرع و تشنج را در کودک و یا خردسال خود مشاهده کردید، باید به دکتر اطفال مراجعه کنید تا برای انتخاب روش درمانی مناسب با دکتر مغز و اعصاب مشورت کند.

علت صرع چیست؟

صرع تقریبا در نیمی از مبتلایان، علت مشخصی ندارد. به طور کلی ممکن است که صرع ناشی از علت‌های زیر باشد:

بیماری‌های مغزی: بیماری‌های مغزی که باعث آسیب به مغز می‌شوند، مانند بیماری‌ها و علائم سرطان سر یا سکنه‌ها، می‌توانند باعث صرع شوند. سکنه مغزی خفیف یا غیر خفیف اولین علت صرع در بالغین مسن‌تر از ۳۵ سال سن است. سکنه و سایر بیماری‌های عروقی می‌توانند منجر به آسیب مغزی شوند که می‌تواند شروع‌کننده صرع باشد. با کاهش مصرف الکل و دوری از سیگار، مصرف رژیم غذایی سالم و ورزش کردن منظم می‌توان خطر ابتلا به این بیماری‌ها را کاهش داد.

ضربه شدید به سر: آسیب‌های سر باعث برخی از موارد صرع می‌شوند. با بستن کمربند ایمنی در ماشین و پوشیدن کلاه ایمنی هنگام دوچرخه‌سواری، اسکی، استفاده از موتورسیکلت یا در سایر فعالیت‌هایی که احتمال ضربه به سر وجود دارد، می‌تواند خطر این ضربات را کاهش داد.

بیماری‌های عفونی: بیماری‌های عفونی، مانند ایدز و انسفالیت ویروسی (عفونت بافت مغز با ویروس‌ها) می‌توانند باعث صرع شوند. عفونت‌هایی نظیر مننژیت که می‌تواند باعث التهاب در مغز یا نخاع شوند، می‌توانند خطر ابتلا به صرع را افزایش دهند.

آسیب‌های پیش از تولد: پیش از تولد، نوزادان به آسیب‌های مغزی که می‌تواند با فاکتورهای مختلفی مانند عفونت مادر، تغذیه‌ی نامناسب یا کمبود اکسیژن، ایجاد شوند، حساس هستند.

عوامل خطر ابتلا به صرع کدامند؟

در افراد دیگر ممکن است ناشی از فاکتورهای مختلفی از جمله مواردی که در ادامه می‌آید، باشد:

اختلالات تکاملی: صرع می‌تواند گاهی با اختلالات تکاملی مانند اوتیسم و نوروفیبروماتوز مرتبط باشد.

سن: شروع صرع اغلب در کودکان یا بالغین مسن است اما ممکن است در هر سنی دیده شود.

سوء مصرف مواد و الکل

دمانس: دمانس می‌تواند خطر ابتلا به صرع در بالغین مسن را افزایش دهد.

تشنج در کودکان: تب‌های بالا در کودکی گاهی می‌تواند با تشنج مرتبط باشد. کودکانی که به علت تب بالا تشنج می‌کنند معمولا دچار صرع نمی‌شوند. خطر صرع در صورتیکه کودک تشنج طولانی مدت داشته‌باشد، بیماری دیگری در سیستم عصبی یا سابقه خانوادگی صرع داشته‌باشد، افزایش می‌یابد.

آیا بیماری صرع ارثی است؟

از عواملی که می‌توانند در ایجاد بیماری صرع نقش داشته‌باشند می‌توان به ژنتیک و سابقه خانوادگی اشاره کرد:

اثرات ژنتیکی: برخی از انواع صرع در خانواده‌ها اتفاق‌می‌افتند، در این موارد احتمال است که اثرات ژنتیکی وجود داشته‌باشد. محققین برخی